

מרק אטריות ועוגיות

לא פלא שרני סמרטוטני וויקי הקטן היו עצובים. זה לא נעים לשבת על מפתן הקרח של ביתו של שדון, במיוחד אם השדון הזה תפס את ידידתכם היקרה ביותר. לא! בוודאי שלא נעים!

"הוקי השדון יעשה מרותי סמרטוטני מרק אטריות, זה בטוח" נאנח ויקי הקטן "אני מכיר אותו ואני יודע שאם הוא אומר משהו הוא בטוח יעשה זאת!"
"מובן שרותי סמרטוטני לא תפגע אם הוא יכניס אותה לסיר ויבשל" אמר רני סמרטוטני "אבל, ואתה בוודאי אינך יודע זאת, ויקי, לרותי סמרטוטני יש לב סוכר מיוחד בגופה הממולא בצמר גפן, והמים החמים עלולים להמס את הלב לגמרי."

"וי לי!" היה הדבר היחידי שויקי הקטן יכול היה לומר. "ודלת הקרח הזו היא חזקה מדי כדי שנוכל לשבור אותה" נאנח רני סמרטוטני "אלא אילו היה לנו אזמל קרח. לא נעים לי לשבת כאן ולא לעשות כלום, בזמן שרותי סמרטוטני הופכת למרק אטריות, אפילו אם מבובות סמרטוטנים לא ניתן עשות מרק אטריות."

ויקי הקטן הנחמד הצטער על רותי סמרטוטני כפי שהצטער רני סמרטוטני, אך הוא לא הצליח לחשוב על שום דבר, אפילו שחשב חזק, כמה שרק יכול היה. רני סמרטוטני וויקי הקטן ישבו כך על המפתן כששמעו שמישהו מתקרב. פתאום עברה שם אישה זקנה קטנה עם סל בידה וכשראתה את רני סמרטוטני וויקי הקטן עצרה וברכה אותם בידידות.

"אולי תרצו לקנות פמוט?" שאלה, והוציא אחד מהסל שלה.

"כמה זה עולה?" שאל ויקי הקטן. הוא לא הזדקק לפמוט, אבל תמיד האמין שטוב להיות מנומס. "הם עולים חמישה סנט אחד" אמרה האישה והוציאה עוד פמוטים מהסל "ואם תרצה גם נר בפמוט, יעלה לך עוד סנט אחד."

ויקי הקטן קרץ לרני סמרטוטני ואמר לאישה הקטנה "ואם ניקח שני פמוטים עם שני נרות, כמה זה יעלה?" האישה המוזרה הקטנה חשבה זמן רב ואחר כך לקחה עפרון וחישבה הרבה זמן על דף ניר. "הה!" אמרה "אם תיקחו שני פמוטים עם שני נרות, זה לא יעלה לך בדיוק כלום!"

"אז הנה זה" אמר ויקי הקטן כשהוא מושיט לה כך יד ריקה "ניקח שניים."

האישה המוזרה נתנה לויקי הקטן שני פמוטים עם נרות בהם, הודתה לו מאוד, שמה את יתר הפמוטים לסל והלכה משם.

"עכשיו" אמר ויקי הקטן כשהוא מדליק את שני הנרות ונותן אחד לרני סמרטוטני "נוכל להמס את צירי הדלת של בית השדון, לרוץ פנימה ולהציל את רותי סמרטוטני." "אנו חייבים לעשות זאת מאוד בשקט" אמר רני סמרטוטני "אם נמס את הצירים נצטרך לדחוף את הדלת והיא תיפול ברעש גדול. אז מוטב שנמס את מנעול הקרח ונפתח את הדלת בשקט, כך שהוקי השדון לא ירגיש בנו."

להבות הנרות באמת המסו מהר את המנעול, הם פתחו עכשיו את הדלת בזהירות ונכנסו פנימה.

"בוודאי נמצא את הוקי השדון במטבח" לחש רני סמרטוטני לויקי הקטן והם הלכו על קצות הבהונות לאורך מסדרון של בית השדון.

דלת המטבח הייתה סגורה, אך רני סמרטוטני וויקי הקטן יכלו לשמוע איך הוקי השדון קורא מספר הבישול "תחילה שים סיר מים גדול על התנור, תרתיח את המים והוסיף קצת מלח. אז הוסיף את יתר הדברים ובשל עשר דקות."

ויקי הקטן ורני סמרטוטני שמעו את רותי סמרטוטני האומרת "אבל מר הוקי השדון, אינך יכול לעשות ממני מרק אטריות. אני רק בד וצמר גפן! אתה צריך אטריות של ממש כדי לעשות מרק אטריות."

"שבי בשקט, עלמה רותי סמרטוטני" קרא השדון "הקשקוש שלך גרם לי לשכוח מה שקראתי, ועכשיו אני צריך לקרוא עוד פעם. איזה מטרד את!"

"וחוץ מזה, מר הוקי" המשיכה רותי סמרטוטני "אם תשים אותי במים חמים, זה לא יפגע בי במאומה, אבל זה עלול לשטוף את הפרחים היפים מהשמלה שלי, להוריד צבע מהפנים שלי ולהמס את לב הסוכר שלי עם המילים "אני אוהב אותך" עליו."

כשהוקי השדון שמע זאת, זרק את ספר הבישול והתחיל לקפוץ "הה.. הה..! רותי סמרטוטני! את מנסה לשטות בי. אין לך לב סוכר. אני בטוח!"

"אבל יש לי, באמת" אמרה רותי סמרטוטני "רק תרגיש כאן, מר הוקי."

"מילא" קרא הוקי השדון "לב סוכר או לא לב סוכר, אעשה ממך מרק אטריות כשרק המים יתחממו."

אבל כשהוקי תפס את רותי סמרטוטי כדי לשים אותה בסיר, היא קראה "הי, אדוני! הפסק! חוץ מזה המים עוד לא חמים די!"

בכל זאת הוקי היה זורק את רותי סמרטוטי לסיר אבל באותו רגע רני סמרטוטני וויקי הקטן קפצו ותפסו את השדון.

"אתה תעשה זאת? תעשה?" קראו רני סמרטוטני וויקי הקטן "אז ניתן לך טעם של בישול שלך!" ולמרות שהשדון בעט והסתובב וניסה לנשוק, רני סמרטוטני וויקי הקטן הרימו אותו וזרקו ב"ספלש!" גדול לסיר המים.

מזלו של מר הוקי השדון היה שהמים היו רק פושרים. ואז ויקי הקטן ורני סמרטוטני תפסו כל אחד יד אחת של רותי סמרטוטי ורצו מביתו של השדון כמה שרק יכלו מהר לרוץ. "אהא! הפעם גברנו עליך!" הם קראו מעל כתפיהם כשהוקי הרטוב זחל מהסיר.

הם רצו לאורך הפרוזדור עד שויקי הקטן היה צריך לנוח. רותי סמרטוטי ורני סמרטוטני שברו כמה מגלידי מי הסודה ונתנו לוויקי הקטן כי ידעו שזה יאושש אותו.

"אם לא תשבו על הקרח בזמן שאתם אוכלים את הגלידים של סודה, לא תקפאו לרצפה" הזכיר להם ויקי הקטן. והם אכלו כל כך הרבה גלידי סודה עד שלא

שמעו את הוקי השדון, שהתגנב מאחוריהם, עד שצעק
"עכשיו השגתי אתכם!"

"וי! שלושתנו נתפסנו עכשיו" קרא ויקי הקטן.

"כן, עכשיו תפסתי את שלושתכם!" צחק הוקי השדון.
"אבל תרשה לנו לגמור לאכול את גלידי התות האלה,
נכון, הוקי?"

"כן, כן" ענה הוקי השדון והתיישב על הרצפה "אבל
אתם מוכרחים לתת גם לי מגלידי מי הסודה בטעם תות
שדה, בזמן שאני מחכה כדי לקחת אתכם אלי הביתה."
רותי סמרטוטי ורני סמרטוטי מהרו והביאו להוקי
השדון הרבה מגלידי התות, כי שניהם חשבו על אותו
דבר באותו הזמן.

אחרי שהוקי השדון אכל ארבעים ותשע גלידי קרח
התות אמר "עכשיו, אחרי שתפסתי אתכם, אני צריך
לקחת אתכם אלי הביתה!"

אבל כשניסה לקום, רותי סמרטוטי ורני סמרטוטי וויקי
הקטן צחקו וצחקו כי הבגדים הרטובים של הוקי השדון
קפאו אל רצפת הקרח והוא יכול היה רק להתפתל
ולבעוט.

"עוד תצטערו על כך" קרא הוקי השדון "רק חכו!"

"אין לנו זמן לחכות" צחק ויקי הקטן, כשיחד עם הבובות
הלך לאורך הפרוזדור הארוך, ומשאיר את השדון יושב
על הקרח הקר.

שלושת הידידים הלכו עכשיו דרך אולם אחד אחרי שני
עד שהגיעו לדלת עגולה.

"מה יכול להיות כאן?" התעניין רני סמרטוטי.

"הכי טוב זה להיכנס ולראות" צחק ויקי הקטן כשהוא
פותח את הדלת ומביט פנימה.

"זו מאפיה גדולה או משהו כזה!" אמר.

"אז בואו וניכנס" אמרה רותי סמרטוטי "כי אם זו מאפיה
אז יש כאן בוודאי הרבה עוגיות ודברי אוכל טובים
אחרים."

"אני מניח שיש כאן עוגות ועוגיות והכל" אמר ויקי הקטן
"אני מריח את זה."

רותי סמרטוטי ורני סמרטוטי הלכו אחרי ויקי הקטן

לחדר ומצאו בו מגשים גדולים מלאי עוגות ועוגיות
וסופגניות, הכל מוכן להכנסה לתנור, אך לא יכלו למצוא
שום דבר שנאפה כבר, למרות שהיו גם חומרי מילוי
וזיגוג בטעמים שונים, מוכנים למריחה על המאפה.

"אני כבר מבין" קרא ויקי הקטן "מי שנכנס הנה צריך

לבחור לו ולאפות את מה שהוא רוצה. ואז יהיה לו מה

שהוא אוהב באמת."

"נאפה ונראה האם הם באמת טובים" אמרה רותי סמרטוטי והפשילה את שרוליה "אני אנסה קצת מהעוגיות האלה. רני סמרטוטי בבקשה, שים את קערת הזיגוג על השולחן כדי שאפשר יהיה למרוח אותו על העוגיות."

אחרי שהמגש עם העוגיות הוכנס לתנור לא נשאר להם מה לעשות, אלא לחכות ובדיוק אז נפתחה הדלת ונכנס הוקי השדון.

"אהא! אמרתי שאתפוס אותכם" הוא קרא בשמחה "הפעם לא אשב על קרח ולא אדבק אליו ולא אתן לכם לברוח."

"איך השתחררת מהקרח?" שאל רני סמרטוטי.

"ישבתי שם ובכיתי עד שהדמעות החמות שלי ירדו למטה והמסו את הקרח" והוקי השדון עלה והתיישב על השולחן כי רותי סמרטוטי, רני סמרטוטי וויקי הקטן ישבו על הספסל היחידי שבמאפיה.

"מתי שהכל יהיה מוכן נלך לבית שלי" אמר הוקי השדון.

"אנחנו מחכים שהעוגיות יאפו" אמרה רותי סמרטוטי "והן כנראה כבר מוכנות". היא ניגשה לתנור, פתחה את הדלת והוציאה מגש עם עוגיות היפות, כולן אפויות בחום-זהוב.

"כנראה נצטרך לוותר על הציפוי" החליטה רותי סמרטוטי.

"כן" אמר ויקי הקטן "כמה חבל שהוקי השדון בא וקלקל לנו את הכל. אבל את יודעת" אמר תוך קריצת עין לרותי סמרטוטי "השדונים הם יצורים מטופשים כאלה."

"מי אמר זאת?" קרא הוקי השדון.

"מי אמר מה?" שאל ויקי הקטן.

"מה שאמרת" צעק השדון.

"כן? מה אמרתי?" שאל שוב ויקי הקטן שבקושי התאפק מלצחוק.

"שכחתי מה זה היה" קרא הוקי "וזה לא משנה עכשיו. תפסתי אתכם ועכשיו נתחיל ללכת לבית שלי!"

"אני חוששת שלא נוכל ללכת זמן מה, מר הוקי השדון" צחקה רותי סמרטוטי "אני חושבת שאתה עוד יותר גרוע ממה שאומר מר ויקי הקטן, כי אתה יושב עכשיו בתוך הזיגוג ואינך יכול לקום."

רותי סמרטוטי נתנה להוקי שלוש עוגיות ועם רני סמרטוטי וויקי הקטן עזבו את הוקי השדון היושב דבוק בקערת הזיגוג על השולחן.

בקיר האחורי הייתה עוד דלת עגולה. ויקי הקטן פתח אותה והם עברו וסגרו אותה אחריהם. עדיין יכלו לשמוע את הוקי השדון הבועט ומנסה להשתחרר.

אבל כשרותי סמרטוטי הביטה סביב אמרה "אוי! אנחנו במקום הלא נכון!"
"באמת כך!" נשמע כל עמוק ולקראתם בא אדם המוזר ביותר שראו אי-פעם.
הוא היה חום, והידיים שלו, הפנים, הרגליים, הבגדים והכובע היו מחוברים ישר לראשו.
היו לו גושים לבנים במקום עיניים, אף אדום וקו אדום במקום הפה.

כשהאיש המוזר הזה דיבר, הוא לא פתח את פיו וכשהלך לקראתם הוא לא הזיז את רגליו. הוא הניע את גופו מצד לצד וכך יכול היה לקדם את רגלו אחת לפני השניה, בדיוק כמו שילדות קטנות מוליכות את בובותיהן בעלות רגליים קשיחות.

"אני חושב שטעינו" אמר ויקי הקטן.
"גם אני חושב כך" אמר האיש בקולו הרועם "זה המקום שלי ואני לא מקבל אורחים. במיוחד אנשים של ממש."
"אבל אנחנו לא אנשים של ממש" אמרה לו רותי סמרטוטי "אנדי ואני אנו בובות סמרטוטים ומר ויקי אינו אדם ממש כמו אלה שחיים שם למעלה על פני האדמה."

"זה לא משנה מהו מר ויקי. אני רואה שאתם אוכלים עכשיו עוגיות וזה גורם לי להרגיש כאילו פירורים

נשפכים על הגב שלי. אני אעביר אתכם דרך המגלה הגדולה ואז תצטערו שבאתם הנה."
"אנחנו כבר מצטערים" מיהרה לומר רותי סמרטוטי "רק תן לנו ללכת ונצא מכאן כפי שבאנו."
"זה אינני יכול לעשות" אמר האיש החום "הדלת נפתחת רק מהצד השני ואינכם יכולים לפתוח אותה מכאן. וחוץ מזה אתם חייבים לעבור דרך המגלה".
בלחיצה על כפתור הוא הניע את הגלילים ותפס את רותי סמרטוטי. "את תהי הראשונה" אמר כשהתחיל להרים את רותי סמרטוטי אל הגלילים. אלא שויקי הקטן רץ מאחוריו ונתן לאיש החום דחיפה חזקה ממש במרכז גבו.

האיש נשבר לשניים ברעש גדול ונפל לארץ.
"הרי הוא אינו אלא איש עוגיה" קראה רותי סמרטוטי "עיניו, אפו והפה שלו הם רק זיגוג סוכר."